

HLAS

od Panny Marie

Ročník 13 číslo 1 VELIKONOCE 2008

Milí farníci a poutníci!

Letos jsme sotva sklidili vánoční výzdobu a už jsme se ocitli v postní době. Jsou tu opět Velikonoce, nejvýznamnější křesťanské svátky. V posledních týdnech jsem byl nablízku několika lidem, kteří se připravovali na smrt. Byla mi dána velká milost doprovázet je v jejich přechodu. To, nač se poslední desetiletí poněkud zapomínalo, a co se díky hospicovému hnutí a zásluhou MUDr. Marie Svatošové znovu naše společnost začíná učit. Přitom jsem si směl více uvědomit, co napsal apoštol Pavel: „My nejsme jako ti, co nic nevědí o naději.“ Jaký je obrovský rozdíl mezi umíráním věřícího křesťana a člověka, který víru nemá. A to neplatí jen o umírajícím, ale také o jeho okolí. Jako věřící máme obrovskou výhodu, byť je předmětem naděje. (Tady jsem si dovilil použít obrat z promluvy otce Petra Svobody, vojenského kaplana, jehož návštěva v naší farnosti se mnohým z vás hluboce zapsala do paměti.) Právě tváří tvář smrti prochází naše víra a naděje zatěžkávací zkouškou. Zároveň nese svoje plody. Když Krista doprovázíme na jeho křížové cestě až ke hrobu, který bude velikonočního jitra prázdný, jedná se o naši vlastní cestu. Uprostřed ní se nacházíme, když stojíme u hrobu našich drahých zesnulých. Pláčeme, ale nikoliv jako ti, kdo nemají naději. S touto nadějí chceme kráčet vstříc vlastní smrti. Jeden starý lékař se vyjádřil: „Po dobu padesátileté praxe jsem viděl umírat tisíce lidí. Jedni čekali na smrt s tupou rezignací, jiní v bezmocném hněvu a se zoufalým strachem. Jen jeden druh lidí hleděl klidně a odevzdaně smrti do očí – věřící křesťané.“

Přeji Vám dobře prožité velikonoční svátky, ať se prohloubí naše naděje, z níž žijeme a s kterou můžeme statečně umírat.

P. Josef Pohanka

Ze života farnosti

Adventní koncert

V sobotu 22. prosince 2007 se uskutečnil v kostele sv. Martina v Násedlovičích již druhý adventní koncert skupiny Trio musica animae. Adventní hudba byla prokládána mluveným slovem pana Jana Michala z knihy Kája Mařík. Na koncert přijeli i lidé z okolních obcí a všichni si odnášeli pěkný duchovní zážitek.

Vlasta Mokrá

Ohlédnutí za Tříkrálovou sbírkou

S počátkem nového roku k nám do farnosti přicházejí Tři králové a s nimi i tradiční Tříkrálová sbírka. Ještě předtím jsme se ve středu 2. ledna s některými koledníky vydali do brněnské katedrály, abychom obdrželi pozhennání od našeho biskupa Vojtěcha Cikrleho. Sešlo se tam mnoho koledníků v krásných kostýmech.

Sbírka v Žarošicích probíhala v neděli 6. ledna po hrubé mši svaté, kdy jsme navštívili všechny domy a ozna-

čili je požehnanou křídou nápisem K+M+B 2008. I když počasí zpočátku vypadalo nevlídně, nakonec se všechno obrátilo v dobré. Celková částka se vyšplhala na rekordních 28.139,- Kč. Chtěla bych moc poděkovat všem dětem, vedoucím i lidem, kteří se ochotně zapojili do sbírky a svým příspěvkem pomohli tam, kde je to nejvíc potřeba.

Ludmila Krönerová ml

Květinová výzdoba v našich kostelech

V loňském roce o vánocích se v Lovčicích uskutečnilo malé setkání všech, kteří v našich farnostech pracují v kostele s květinami. Původně plánovaná krátká návštěva lovčického kostela se po hodinovém zpívání koled protáhla až do večera. Místní kostelník, který sám zdobí tamní kostel, a jeho pomocníci nás pozvali na pohoštění, a tak jsme nejen načerpali inspiraci, ale vyměnili jsme si vzájemně různé postřehy a zkušenosti.

Letos v lednu se toto setkání uskutečnilo na nově opravené faře v Žaro-

šicích. Z Lovčic, Žarošic a Násedlovic nás bylo 15. Prošli jsme si zrekonstruovanou faru, prohlédli jsme nazdobený kostel a u připraveného pohoštění jsme si předali nové nápady. Z tohoto setkání jsme se vrátili domů bohatší o nové přátele, inspiraci, a hřejivý pocit z dobré komunikace mezi našimi farnostmi.

Příští společné setkání plánujeme o letošních Vánocích v Násedlovicích. Společně zhodnotíme uplynulý rok a vzájemnou podporou a pomocí se zase o něco přiblížíme ke společnému cíli.

Vysvětlení symbolů letošní postní výzdoby:

Hora – Golgota

Kameny – naše hříchy

Kohout – slova Ježíše k Petrovi: „Než kohout zakokrhá, třikrát mě zapřeš“

Měšec a peníze – 30 stříbrných, za které Jidáš Ježíše zradil

Hrací kostky – o šaty Ježíše vojáci losovali

Nástroje umučení – dŮtky při bičování, rouška Veroniky, kopí, kterým bylo probodeno Ježíšovo srdce, a yzop.

Jarka Urbánková, Jarka Šaňková

Setkání Kaprů v Brně

Na úvod malé vysvětlení. Kapři jsou spolupracovníci Radia Prošla, nebo-li Kamarádi Proglasu, kteří pravidelně roznášejí obálky se Zpravodajem svým rybičkám.

V sobotu 2. února 2008 od 9 hodin byl v Brně na Barvičově ulici v budově Biskupského gymnázia připraven program pro všechny Kapry a Kapřice z celé České republiky i ze Slovenska. Cílem pravidelného setkání je vzájemné bližší poznání pracovníků Proglasu s jejich pomocníky v terénu. Pro nás skvělá možnost poznat moderátory už nejen podle hlasu, ale také za každým hlasem představit si i konkrétní tvář. Během setkání jsme mohli shlédnout dokument o Radiu Proglas „opepřený“ o veselé historky z vysílání. Pro svoje rybičky jsme

si vyzvedli nové obálky. Tentokrát mezi nás zavítali také zástupci televize Noe, kteří nám více představili mediální dvojče našeho křesťanského radia. Měli s sebou ukázky připravovaných programů. Mnozí z nás si odvezli nové DVD s filmem Don Bosco, který byl vysílán o Vánocích.

V poledne jsme se živým vstupem spolu s posluchači pomodlili modlitbu Anděl Páně. A po obědě se přesunuli do nedalekého kostela sv. Augustina, kde mší svatou celé setkání vyvrcholilo.

Připravený bohatý program se mi velmi líbil a už teď se těším na den otevřených dveří, který se koná v sobotu 14. června 2008. Přijďte se podívat!

Anežka Krönerová

Pouť do Taizé

Taizé, 2. února 2008

Milý deníčku,

dnes ti piši s velikou radostí, protože jsem prožila jeden z mých nejkrásnějších týdnů v životě – splnil se mi sen – být v Taizé.

Program od pondělí do soboty probíhá zhruba stejně: ráno, v poledne a večer se spolu s bratry scházíme v chrámu Smíření při modlitbě. Dopoledne má jeden z bratrů úvod k nějakému biblickému úryvku, poté následují skupinky, ve kterých se nad tímto úryvkem zamýšlíme, sdělujeme svoje postřehy a myšlenky. Po obědě je pro zájemce nácvik zpěvů na modlitbu s bratry, v 15 hod začíná práce. Uklízíme prostory, ve kterých se shromažďujeme, umýváme nádobí nebo pomáháme s nějakou prací bratřím. Navečer si pak můžeme vybrat nějaký seminář.

Modlitba – už jsem se i u nás zúčastnila „modlitby

Taizé“, ale vůbec ji nemohu porovnávat s modlitbou, která probíhá zde – přímo u pramene vzniku... je to něco úžasného!! Čtení z Písma, ticho, zpěv, při kterém se opakuje několikrát pár slov či věta a k tomu všemu ještě ta celková atmosféra a prostředí kostela...nádhera! Vždycky se už velmi těším na modlitbu, až opět bratři začnou 4 hlasně zpívat a my spolu s nimi. S lítostí však musím říci, že už zažiji pou-

ze jednu modlitbu, a to zítřa při Eucharistii. Každý týden si zde bratři připomínají Velikonoce, proto se včerejší a dnešní večerní modlitba lišila od ostatních. Včera (v pátek) byl přinesen do středu chrámu kříž, který byl položen a u kterého jsme pak mohli pokleknout a položit na něj svoji hlavu jako symbol toho, že všechny naše starosti, bolesti, zkoušky, ale i radosti a díky dáváme Kristu. Při dnešní (sobotní) modlitbě se chrám nejen rozzářil svíčkami, které jsme drželi, ale chvílemi jsme mohli slyšet i vrkot hrdliček, a tak jsme si mohli připomenout dnešní slavnost Uvedení Páně do chrámu.

Všechny skupinky, ve kterých se diskutovalo během týdne nad Božím slovem, byly mezinárodní. Byla jsem ve skupince s šesti Čechy, se dvěma Maltány, s jedním Švýcarem a naše animátorka skupinky byla z USA – přímo z Washigtonu D.C.. Kolik zde nastalo úsměvných situací při překládání z češtiny do angličtiny a mezitím zaznívala němčina a maltéština... a k tomu všemu otec Rudolf z ostravsko-opavské diecéze s jeho vlastními vtípnými komentáři J. Už dlouho jsem nepotrápila svoji bránici smíchem tak, jako tady.

Milý deníčku, pro mě to byl týden radosti, smíchu, ale také týden ztišení, naslouchání a modlitby. Přeji opravdu každému, aby zde pár dní mohl prožít. Děkuji Boží Prozřetelnosti za všechny lidi, kteří mi o Taizé řekli; děkuji s jakou prozíravostí dala dohromady náš autobus plný nadšených mladých lidí!

Zítřa se vracím domů, ale již nyní mám zcela jasno, jaká nová prosba přibude do mé každodenní modlitby – mít možnost znovu prožít týden zde v Taizé.

Bože, díky za vše!!!

Chrám Smíření

Taizé je malá francouzská vesnička, která se nachází na jihu Burgundska. Je domovem ekumenické komunity, kterou založil v roce 1940 bratr Roger. Bratři se zavazují na celý život, že budou spolu sdílet materiální a duchovní společenství, život v celibátu a velké prostotě. Dnes tvoří komunitu více než sto bratří – katolíků i různých protestantských vyznání – z více než pětadvaceti různých národů.

Srdcem každého dne v Taizé jsou tři společné modlitby. Bratři se živí pouze svou prací. Nepřijímají pro sebe žádné dary nebo dotace. Po celý rok přijímají mladé lidi, kterým pomáhají nalézat odpovědi na jejich otázky: Co je smyslem mého života? Kde, až se vrátím domů, na mě čeká Bůh? Jak mohu spolu s ostatními tvořit budoucnost pokoje? atd.

Hrob zakladatele br. Rogera

Celkový pohled na Taizé

Dopis tomu, kdo by chtěl následovat Krista

V evangeliu slyšíme Ježíšovu výzvu: „Následuj mě!“ Je možné mu odpovédět celoživotním závazkem?

V každém z nás je touha po šťastné budoucnosti. Ale můžeme ztrácet odvahu, když máme dojem, že v cestě stojí příliš mnoho překážek.

A přece Bůh je s námi: „Přiblížilo se království Boží“ (Mk 1,15). Jeho přítomnost vnímáme tehdy, když přijímáme životní situace takové, jaké jsou, a snažíme se vycházet z toho, co je.

Nikdo by nechtěl celý život strávit stavěním vzdušných zámků. Přijměme to, čím jsme, stejně jako to, čím nejsme.

Hledání šťastné budoucnosti se neobejde bez rozhodování.

Jedni činí odvážné kroky a následují Krista v životě rodiny, ve společnosti, angažují se pro druhé. Jiní se ptají sami sebe, jak následovat Krista rozhodnutím se pro život v celibátu.

Tolik bych chtěl povzbudit všechny, kteří stojí před rozhodnutím na celý život.

Může se stát, že tváří v tvář takovému závazku začneš váhat. Půjdeš-li však dál, objevíš radost z úplného sebedarování. Šťastný ten, kdo nepodléhá strachu, ale odevzdává se přítomnosti Ducha svatého.

Snad je pro tebe těžké uvěřit tomu,

že Bůh volá tebe osobně, že čeká na tvou lásku. V jeho očích má tvůj život cenu.

Když tě Bůh volá, nenařizuje ti, co máš udělat. Jeho volání je především osobní setkání. Nech se Kristem přijmout a objevíš, kterou cestou se dát.

Bůh tě volá ke svobodě. Nedělá z tebe pasivní bytost. Skrze Ducha svatého v tobě přebývá, avšak nestaví se na tvé místo. Naopak probouzí netušené síly.

Jsi mladý, možná máš strach a svádí tě myšlenka nevybrat si nic, nechat všechny možnosti otevřené. Jak ale najdeš naplnění, zůstaneš-li stát na rozcestí?

Přijmi, že je v tobě nenaplněné očekávání a nezodpovězené otázky. S průzračností srdce se můžeš svěřovat. V církvi jsou lidé, kteří ti budou naslouchat. Doprovodí tě na cestě tvého hledání, aby ses mohl cele darovat.

V následování Krista nejsme sami. Máme oporu v tajemství společenství, kterým je církev. V ní se naše ano promění v chválu.

Tato chvála je možná rozpačitá a vystupuje z naší bídy, ale postupně se stane vyvěrajícím pramenem radosti pro celý život.

*bratr Alois,
představený komunity v Tajze*

~ Vzděláváme se ~

Dobra a požadavky manželské lásky

V rámci projektu Učíci se církev jsme měli o svátku svatého Josefa probrat shora nadepsané téma. Vzhledem k tomu, že promluvu slyšela jen malá část farníků a téma je velmi důležité, nabízím její stěžejní část v tištěné podobě.

Manželská láska vede k nejhlubší jednotě dvou osob, které vytvářejí jedno srdce a jednu duši. Už nejsou dva, ale jeden. Jednota manželství vyžaduje ochranu od toho, co by ji porušovalo. V křesťanském manželství není místo pro polygamií (mnohoženství, případně mnohomužství). Jedná se vždy o výlučný svazek mezi jednou ženou a jedním mužem.

Tato láska je věrná a výlučná až do smrti, jak si to snoubenci před Bohem vzájemně slíbili v den sňatku. Věrnost je dodržáním daného slova. Vždyť manželský vztah je obrazem věrného vztahu Krista k jeho snoubence církvi. Porušení této jednoty cizoložstvím je pak vážným provině-

ním proti důstojnosti manželství. Co Bůh spojil, nemá kromě Boha nikdo moc rozloučit. I když manželství skončilo rozpadem, bylo rozvedeno civilním soudem, svátostné pouto před Bohem a církví trvá dál, a dotyční jsou vázáni věrností jeden druhému. Pokud navážou nový vztah, nacházejí se v situaci, kdy zjevně porušují Boží zákon. Proto nemohou přistupovat ke svátostem a v církvi vykonávat určité služby, dokud tato situace trvá.

Manželská láska je zaměřena na vznik a výchovu dětí, které jsou živým svědectvím vzájemného úplného darování manželů. Proto je znevážením manželství, pokud manželé ze sobeckých důvodů brání vzniku života. Plodnost manželské lásky se však neomezuje jen na plození dětí, ale dále se uskutečňuje prostřednictvím výchovy, kdy rodiče dítě vedou k životu plně lidskému a křesťanskému.

P. Josef Pohanka

❧ K zamyšlení ❧

Hledání

Moji drazí bratři a sestry v Kristu, přestože často hřeším myšlením, slovy i skutky, jsem obdarován Tím, proti komu se proviňuji. Obdarován jsem darem vzácným, darem zvláštním, darem tajemným, darem Duchem svatým. V předešlých svých příspěvcích do Hlasu od Panny Marie jsem se zamyslel, jak očistit svou duši ve svátosti smíření nebo poutí na místa posvátná. Nedošel jsem k těmto činům sám, ale byl se mnou vždy Duch svatý, a tak jsem se rozhodl, že další článek bude věnován právě tomuto divu světa.

Zpočátku jsem neměl problém a článek byl brzy hotový, ale pak jsem začal pochybovat. Nechtěl jsem, aby vše vyznělo jako opsané z učebnic, nechtěl jsem být podezříván, že se chci stavět do role, která mi nepřísluší. A tak jsem si musel napřed ujasnit, kdo jsem. Jsem řadový člen katolické církve, jedním ze zástupů, který si na Popeleční středu připomíná, že je jen prach a v prach se

obrátil. A moje psaní je jen svědectvím, svědectvím o mně, svědectví o Tom, kdo mě k psaní pro vás přivádí.

Když jsem se v roce 2003 připravoval na přijetí svátosti biřmování, řekl jsem si, že by nebylo špatné najít si nějaké krédo nebo citát, který by mně připomínal, na jakou cestu jsem se chystal vydat. Tehdy mě zaujal v Katolickém týdeníku článek, jehož součástí byl i tento citát od berlínského arcibiskupa Bengshe: „Starými před Bohem nás nečiní

počet našich let ani nemoc ani slabost těl. Starými nás činí jediné naše vina. Ona nás dělá ztrápenými a ubíjí v nás naději, činí nás skeptickými a úzkostlivými, zatemňuje nám oči před dobrým a nakonec v nás ubíjí lásku a stáváme se chladnými a hluchými. Duch Boží nás ale chce omladit!“ Přiznám se, že jsem na něj trochu ve shonu všedního života pozapomněl, ale naštěstí jsou mezi námi také andělé a jeden z nich, otec Stanislav Krátký, mně svou vitalitou a jasností myšlenky znovu na prahu letošního roku uvedený citát nejen připomněl, ale i dokázal jeho platnost. A tak se chci touto cestou i já připojit k řadě těch, kteří přejí otci Krátkému ještě dlouhá aktivní léta mezi námi.

Další svědectvím bych chtěl připomenout slova kázání otce Josefa Pohanky, který se snažil nás posluchače zaujmout velmi zajímavou myšlenkou a použil k tomu pohádku. Byl jednou jeden král, který se zamiloval do obyčejného děvčete a rozhodl se s ním oženit a učinit z něj královnu. Ta dívka se krátce před svatbou těžce roznemohla a nešťastný král hledal lékaře, který by ji dokázal vyléčit. Dvorní lékaři si nevěděli rady, a tak král vyhlásil, že dá polovinu království tomu, kdo ji vyléčí. Nikdo se nehlásil, až jednou předvedli před krále mudrce, který králi sdělil, že dívka se zamilovala do jednoho z jeho vojáků. Pokud chce, aby byla zdráva, tak ať ji dovolí si ho vzít. Protože král velmi tuto dívku miloval, svolil. Král pak začal chřadnout a dvorní lékaři si

s jeho nemocí nevěděli rady. Zavolali znovu mudrce, který tentokrát žádnou radu ani lék neměl. Řekl jen, že králi není pomoci, protože není nikdo, kdo by miloval jako on. Tento příběh nám tak může lépe dát pochopit, jak jsme milováni samotným Ježíšem Kristem a jak nedokonalá je naše láska k němu.

Ano, jsme jen nedokonalí lidé se svými slabostmi a pochybami. A tak se ptám, co to bylo za krále? To byl tak dokonalý, že mohl takto obětovat svůj život? A za co? Vždyť i my bychom se mohli vžít do role toho krále. Jaký by to pak byl pro nás vzor!? Moji drazí v Kristu, tady je pěkně vidět známá pravda, že každý příměr kulhá, ale tady to kulhání dosahuje velikost, jedinečnost a neopakovatelnost Ježíšovy oběti z lásky k nám nehodným hříšníkům. Proto my již nikdy nemůžeme obětovat svůj život jako ten pohádkový král. Přestože máme občas pocit, jak moc je těžké žít v tomto slzavém údolí, kde bolest dědíme jako důsledek dědičného hříchu, ale máme zde také radostnou zvěst – evangelium. A naším úkolem je alespoň svým příkladem pomáhat druhým objevovat toto světlo v temnotách bolesti, osamění a strádání, ale i v pomíjivé a falešné záři konzumní společnosti bez Boha. Tím příkladem může být i to, že ostatním bude s námi dobře.

A tady mám pro vás další příběh a vy hledejte co vám schází, aby i pro vás dary ducha svatého nebyly jen příslibem. Že vám s tím nikdo pořádně nepomůže, že radit je tak snadné, ale požadavky tak tvrdé?

Ale kdo vám s tím má pomoci, když každý život je tak jedinečný, neopakovatelný a nikdo jiný jej za vás neodžije?

„Teorie Pekla

Toto je údajně skutečná odpověď v testu střední úrovně z chemie na univerzitě ve Washingtonu. Odpověď jednoho studenta byla tak „hluboká“, že se profesor rozhodl podělit se o ni s kolegy na internetu.

Bonusová otázka: Je peklo exotermické (uvolňuje teplo) nebo endotermické (absorbuje teplo)? Většina studentů napsala své domněnky na základě Boylova zákona (plyn se ochlazuje, když se roztahuje, a zahřívá se, když je stlačován) nebo nějakou variantu na něj.

Jeden student ale napsal toto:

Nejprve musíme vědět, jak se hmota pekla mění v čase. Potřebujeme tedy vědět poměr, ve kterém duše přicházejí do pekla, a poměr, ve kterém z něj odcházejí. Myslím, že můžeme předpokládat, že duše, která se dostane do pekla, již nevyjde. Tudíž neodchází žádná duše. Pro představu, kolik duší přichází do pekla, se podívejme na jednotlivá náboženství v dnešním světě. Většina z nich tvrdí, že kdo není příslušníkem dané církve, přijde do pekla. Od okamžiku, kdy existuje více než jedno náboženství a lidé nepatří do více než jedné církve, můžeme předpokládat, že všechny duše přijdou do pekla. Na základě poměru mezi natalitou a mortalitou můžeme očekávat, že počet duší v pekle exponenciálně roste. Nyní se podívejme na poměr změny objemu pekla, protože

podle Boylova zákona pro udržení stejného tlaku a teploty musí objem růst úměrně k počtu přijatých duší. To nám dává dvě možnosti:

1. Jestliže se objem pekla zvětšuje pomaleji než v poměru, v jakém přicházejí duše do pekla, teplota a tlak pekla porostou, až peklo vybuchne.

2. Jestliže peklo roste rychleji než v poměru k přicházejícím duším, teplota a tlak budou klesat, až peklo zmrzne.

Která z možností je správná? Jestliže přijmeme postulát, který nastolila Tereza v prvním ročníku, čili „Dříve bude v pekle zima, než se s tebou vyspím“ a se zřetelem k tomu, že se včera se mnou vyspala, musí být správná varianta číslo 2, peklo je tedy nepochybně exotermní a již zmrzlo. Závěr této teorie je, že pokud peklo zmrzlo, nepřijímá další duše, zaniklo a zůstalo pouze nebe, což je důkaz boží existence, který vysvětluje, proč Tereza včera v noci křičela „Ach můj Bože“.

Tento student jako jediný dostal 10 bodů.“

Nezoufejte nad tím, že je to na vás moc složité. Že se chci s vámi podělit o to, čemu nerozumíte, já nejsem neomylný a také nerozumím všemu. Mám radost, když najdu něco, co má v sobě záblesk nápadu, co mně připomene, že hledat se dá všude a my víme, koho hledáme. My máme tu Výhodu, tak jak nám ji připomněl otec Možná v Afghánistánu v konfrontaci s cizím světem to on bude vidět lépe. Že má na to vysokoškolské vzdělání a k tomu dobré a pro viru planoucí

srdce? Každý dostal možnost volby, každý dostal výbavu do života, každý si může na ni stěžovat, každý se může s ní pokusit něco udělat, každý může hledat dobro v sobě i druhých. Každý, kdo skutečně chce hledat tak, že zlomí moc své pýchy,

svého sobectví, své domýšlivosti, tak ten najde pro sebe i druhé netušené dary, kterými možná nyní pohrdá, které nevidí. Rozhodně nemusíte čekat, až bude nejhůř.

Pavel Rektořík

Výprodej víry

Na náměstí se objevil stánek, nad nímž ve větru vlála zvláštní reklama: VÍRA. Zvědavci byli informováni o tom, že bylo objeveno zapomenuté skladiště víry a ta se teď bude rozdávat každému, kdo projeví zájem. Každý dostane obálku, ale nesmí se hned do ní podívat. Musí si ji dobře schovat a otevřít ji může až doma, když on nebo někdo z blízkých bude potřebovat pomoc.

Zájemců se našlo víc než dost, jenže nikdo z nich se neuměl ovládat. Všichni byli zvědaví nebo zapomnětliví, a tak porušili podmínku a otevírali obálky. Prohlíželi je zvenku i zevnitř, dokonce i proti slunci, ale vůbec nic v nich nenašli. Někteří tiše brblali, jiní hlasitě nadávali a všichni hromadně odhazovali obálky do odpadkových košů, do kanálů nebo jen tak na ulici.

Prodavač ve stánku z toho byl nešťastný. Lámal si hlavu tím, jak má ještě zdůraznit čas k otevření obálky, jak přimět zájemce o víru, aby nemysleli jen na to, že něco zadarmo dostanou. Všechno úsilí bylo marné, ulicí poletovaly stovky obálek. Prodavač už chtěl zklamaně zavřít krám,

když se u něho objevily dvě děti. Pozorně ho vyslechly a obálky daly do brašny.

„Víte,“ prozradily prodavači, „náš tatínek se pořád hádá s maminkou a my bychom jim chtěly pomoci, aby se konečně domluvili a aby nám bylo zase doma dobře. Proto nutně potřebujeme víru.“

Ráno příběhly děti celé rozesmáté znovu k prodavači stánku. „Už je to u nás zase v pořádku! Daly jsme obálku mamince a tatínkovi u večere. Hned se do ní podívali, jenže z ní nic nevytáhli. Už jsme se začaly bát, že došlo k nějakému omylu, ale najednou mamka řekla: „Co kdybychom se zase jednou společně pomodlili?“ Tak jsme to udělali a pak jsme si dlouho povídali a rodiče se už vůbec nehádali a začali nám dávat pusu na dobrou noc!“

Prodavač se taky usmíval a vysvětlil dětem: „Udělalyste moc dobře, že jste se cestou nedívaly do obálek. Popletlo by vás to, že víru není vidět – a přesto koná zázraky skrze toho, kdo důvěřuje v její sílu. Už jste se o tom přesvědčily samy a můžete se přesvědčovat každý den!“

Trocha stříbra

„Rabíne, co si myslíš o penězích?“
ptal se jeden mladík učitele.

„Podívej se z okna,“ poradil mu učitel. „Co vidíš?“

„Vidím nějakou ženu s děckem, vůz tažený koňmi a vesničana, který míří na trh.“

„Dobrá. A teď se podívej do zrcadla. Co vidíš?“

„Co chceš, abych viděl? Vidím sama sebe, samozřejmě.“

„Nyní přemýšlej. Okno je vyrobeno ze skla, také zrcadlo je vyrobeno ze skla. Stačí nepatrná vrstvička stříbra na skle a člověk vidí sebe sama.“

Jsme obklopeni lidmi, kteří si svá okna proměnili v zrcadla. Myslí si, že se dívají „ven“, a přitom přemýšlejí jen sami o sobě. Nedovol, aby se okno tvého srdce stalo zrcadlem.

Bruno Ferrero

Pro zasmání

Malíř vymaloval kostel a pan farář se zálibou pozoruje dokončené dílo. Najednou ustrne: „Vy jste namaloval andělovi na ruce šest prstů! Už jste někdy viděl anděla se šesti prsty?“ „A vy jste viděl někdy anděla s pěti prsty?“ odsekl malíř.

„Jaké chcete dát tomuto dítěti jméno?“ zeptal se pan farář na začátku křestního obřadu rodičů.

„Tygr,“ odpověděli rodiče.

„Tygr?“ podivil se kněz. „To se snad pro dítě nehodí!“

„A papež si může dát jméno Lev?“ nedali se rodiče.

vybrala Anežka Krönerová

Úvaha o mši svaté

Kdosi přirovnal mši svatou k návštěvě divadla:

Ve sváteční den se hezky oblečeme a společně vyrazíme. Snažíme se přijít tak, abychom stihli zvonění. Obsadíme svá místa a jsme nemile překvapeni, když nám na nich sedí někdo jiný. Za zvuku nacvičování, ladění (varhan, zpěvu) čekáme na zahájení představení. Nastupují herci v hlavních rolích i kompars. I když zhruba známe děj, přesto jsme plni očekávání, jak se dnešního představení herci zhostí. Očekáváme

především, že všichni budou účinkovat tak, aby nás to povzbudilo. Herci musejí být příjemně naladěni, hlavním rolím musí být rozumět a musí nás oslovit něčím novým a zajímavým. Rovněž kostýmy jim musí padnout a vůbec nesmí moc zmatkovat a nebo přehánět. Přišli jsme přece relaxovat a odpočinout si. Přirozeně nám však vadí, když si sebou nezodpovědní rodiče berou malé děti, které představení nemohou ale vůbec rozumět a navíc ruší jiné. Pokud je vše, jak má, blahosklonně vhodíme do

košíčku vstupné dobrovolné. Po představení nás už herci nezajímají, jdeme si po svém buď spokojeni – a to je přece povinnost herců, a nebo spravedlivě rozhořčení. A když je toho víc, nejsme

daleko od toho sepsat do tisku ostrou recenzi, a nebo podat protest přímo na biskupství, ať všechny herce razantně vymění a dosadí nové...

z přednášky P. Jiřího Kani

❧ Zadáno nejen pro děti ❧

Chvalme Pána!

Jak zvolat společně „chalme Pána“?

Radu najdete v tajence – tvoří ji

začáteční písmena hledaných světců.

■					
---	--	--	--	--	--

Královská dcera

■				
---	--	--	--	--

Autor třetího evangelia

■		
---	--	--

Pramáti lidstva

■						
---	--	--	--	--	--	--

Babička svatého Václava

■				
---	--	--	--	--

Německy Oldřich

■		
---	--	--

Autor čtvrtého evangelia

■			
---	--	--	--

Matka Panny Marie

Řešení najdete na straně 16

Matka Spoluvykupitelka

*Pod těžkou trnovou korunou
klesla svatá hlava Krále,
Krále, který velkou lásku svou,
rozdával a rozdává stále.*

*Na ramenou velkou tíž,
zbičován vleče, sotva kráčí,
jak musí být těžký tento kříž,
třikrát poklesl, ale to sotva stačí.*

*Bolesti a utrpení bude ještě větší,
řev a kruté rány tomu svědčí,
strhli mu šat, povalen na své břímě,
jak týrají, Matko, mateřskou
lásku Tvou,
jeho důstojnost a božství mu
vzítí nemohou.*

*Nohy, které ke každému tolik spěchaly,
ostrými hřebíky surově protkali.
Kde jsou jeho přátelé? Tolik jich
miloval!*

Jen ty, svatá Matko, stojíš opodál.

*Vidíš jak ruce, které všem pomáhaly,
kladiva přibíjejí, krev svatá
proudem se valí,
nazaretského Krále s křížem postavili,
kde ty, svatá Matko, bereš tolik síly?
Jeho uráželi, jemu se posmívali,
za přípítek ocet se žlučí mu dali.*

*Ve strašných bolestech nežli dokonal,
tobě, Matičko, nás hříšné
pokolení věnoval.*

*Jeho srdce nejsvětější bylo kopím
probodeno,
kolik bolestí jsi musela vytrpět,
svatá Ženo?
Krev a voda se z jeho boku vylila,
aby naše nepravosti a hříchy obmyla.*

*Z tvého klínu ho uložili
do temných skal,
on třetího dne slavně z mrtvých vstal,
božskou mocí zlomil sílu zla a smrti,
svou velkou láskou hřích rozdrtí.*

*Aleluja! Vstal Syn tvůj, Matko, oslavený,
zdi, skály volně proniká,
ať pronikne v naše srdce jeho
láska veliká!*

*Ty, Matičko Spolutrpitele,
naše Matko milá,
Tys Spoluvykupitelka Kristova
spásného díla!
Přímluvkyně naše nejbližší,
veď nás k Pánu Ježíši!*

Jarmila Urbánková

Řešení tajenky ze str. 15: ALELUJA
(Anežka, Lukáš, Eva, Ludmila, Ulrich, Jan, Anna).

Hlas od Panny Marie, farní občasník
Vydává Římskokatolická farnost Žarošice
Žarošice 51, 696 34

Bankovní spojení: Poštovní spořitelna – č. ú. 181645720/0300
Uzávěrka příštího čísla 25. května 2008